

(Данас, 13.7.2013)

Одговор на текст [Радоша Љушића „Удворичко писмо незајажљивог хонорарца“](#)

У свом отвореном писму првом потпредседнику Владе Александру Вучићу, између осталог, упозорио сам да у Србији постоји посебан сој људи којима су зло и мржња њихов аксиолошки став, лажи, обмане јавности, полуистине, клевете њихов су начин деловања на јавној сцени, простаклук и примитивизам – начин комуникације. То им је модус вивенди, спиритус мовенс, разлог постојања...

Готово сам задивљен да се у том типолошком приказу препознао и в. д. с.г, иначе симбол вишестраначја у њему самом – у свему наведеном и огласио својом пасквилом „Господине Вучићу, проверите пословање Службеног гласника“ (у последњој реченици још је непосреднији, па написа „Вучићу Александре!“) и нехотице потврдио све што сам у тексту „О понижавању људи и културе“ назначио као особине једног дела штеточинских посленика на културној и политичкој сцени Србије.

Ипак, све у свему, и најпрецизније, о освети је реч. Оној најприземнијој. Његова пасквила је заправо окаснило одговор на мој текст „Како је писац постао проблем“, објављен у „Политици“ 1. децембра 2004. године, у којем сам стао у одбрану ухапшеног писца Радослава Петковића, тада тек смењеног директора Завода за уџбенике, боље рећи у часу када је функцију господара преузео управо овај и у Службени гласник недавно доведени стручњак за чистке. У Завод је дошао, као дика Демократске странке Србије, да направи ред (па су тако неки на правди Бога ухапшени – а потом им је Завод после судских одлука морао исплатити силне одштете!) – што је заправо коначни резултат надалеко чувеног велемајстора за увођење реда у финансијским и другим пословима у јавним предузећима. Ево тог текста у целини:

О лажима и моћима – одговор Радошу Љушићу

Пише: Гојко Тешић
понедељак, 15 јул 2013 22:03

